

BANA KİMSE

Merve Sevde Selvi

- Ekşi koku ağırlaşarak yayılıyor, boğazımın gerisinde tortu gibi kalıyor. Önce yalnızca havanın tadını bozuyor sanıyorum; genzimden boğazımın gerisine incecik sızıyor, ağızımda belirsiz bir burukluk yaratıyor. Sonra ağırlaşıyor. Nemli bez, çürük meyve, beklemiş çöp, terli et, sıcak idrar, kesik süt, küflü peynir... Her soluk alışta koku katman değiştiriyor, yerini belli etmeyen bir şey gibi dolaştıkça burun deliklerim bir av köpeğinki gibi açılıyor; iz sürmek, kokunun ne kadar duyulduğunu anlamak istiyorum. Ve belli ki artık bu ekşi koku sadece benim duyduğum bir şey olmaktan çıkıyor. Yanı başımda göz göze geldiğim genç oğlanın da burun kanatları kıpırdanınca düğmeye basarak ilk durakta iniyorum.

Otobüsün kapıları açılır açılmaz şehrin is kokusu yüzüme vurdu yine de mahcubiyetimi gidermedi. Eminim o genç oğlan ömrü boyunca yüzümü unutmuyacaktı; ne zaman ekşi ne zaman kesif bir koku duysa gözlerinin önüne bu yüz gelecekti, benim yüzüm. Soğuk havada kısa süre de olsa yürümek sanki kokuyu dağıtmış ya da beni hissizleştirmişti; yine de ofise gidemezdim, eve dönmeliydim; eve de otobüsle dönemezdim, yürümeliydim. Kırk dakikayı aşkın yürüyüşün ardından eve vardığımda ekşi koku artık dayanılmaz bir hâl almıştı âdeta vücudumun tüm gözeneklerinden fışkırıyor ve burnumu dolduruyordu. Kapıyı kapatır kapatmaz soyunarak kendimi banyoya attım. Türlü tiksiniç kokuyla yoğrulmuş bu et yığınının kırklamalıydım.

Banyoya girer girmez havayı kokladım ama rahatsız edici hiçbir koku yoktu. Kurumaya fırsat bulamayan lif, köşede duran sabun artığı, tavanda biriken nem, dipte fener balığını andıran gider ve açık ağızından yükselen tüm avlarının leş kokusu... Hiçbiri rahatsız etmiyordu kendi etimin kokusu kadar. O sırada gözüm aynaya ilişti.

Aynaların sureti her zaman acımasız bir doğrulukla yakaladığını söylerler oysa bir ayna bir insanı görmekte ne kadar eksiktir. Yine de acımasız bir doğrulukla yakalanmışçasına karşısında duruyorum. Etim, yıllarca güneşi ölçülü görmüş insanların solgun ama pürüzsüz rengine sahip. Omuzlarımı farkında olmadan biraz daha geriye çekiyorum. Kürek kemiklerimin birbirine yaklaştığını hissediyorum; sırtımda hafif bir gerilimin yayılmasıyla kavislerim daha da belirginleşiyor. Boynumun hâlâ o ince, uzun çizgiyi koruduğunu görmek için başımı hafifçe sağa eğiyorum. Bu küçük hareket bile derimin altında çalışan kasları belli belirsiz ortaya çıkarıyor. Parmak uçlarımı usulca köprücük kemiklerimin üzerlerinden geçiriyorum. Güzelim. Yine de tuhaf bir ıssızlık, garip bir suskunluk bu ışık ve gölge oyunları altındaki et yığını. Hâlâ kimseye ait bir hatıra taşıyorum. Bir mermer heykel kadar hatırasızım. Parmak uçlarımı omuzlarımdan kolumun iç kısımlarına kadar gezdiriyorum. Etim ürperiyor ama bu, bir dokunuşu hatırlamanın ürpertisi değil; bu, bizzat dokunmanın kendisiyle karşılaşmanın ürpertisi. Buradayım. Kendimle aramdaki mesafe yok artık. Hem dokunanım hem dokunulan. Yine de değişmiyor hiçbir şey.

Et çürür. Kim söylemişti bunu? Et beklense bozulur. Et hava almazsa kokar. Et... Dokunulmazsa ne olur? Et çürür. Çürüyen her şey kokar. Çürümüş et kokar. Çürümüş et kokusuna kimse dayanamaz. Önce yavaş başlar, belli belirsiz bir ekşilik gibi sonra kesif ve boğucu. Islak, ağır, utandırıcı bir ağırlıkla vurur yüze.

Suyu açtım. Suyu biraz daha açtım. Yetmiyordu. Avucumda büyüttüğüm köpük inceliyor, akıp gidiyor, sanki etimde tutunamıyordu. Bir yer eksik yıkanıyordu mutlaka. Gözle görünmeyen, elle ulaşılmayan bir yer. Hep orası kalıyordu. Hep orası. Lifi yeniden sabuna sürdüm. Bu kez daha sert bastırdım. Koltuk altım. Dirsek içlerim. Göğsümün alt kıvrımı. Aynı yerleri. Aynı sırayla. Yanlış sırayla yıkarsam başa dönmem gerek. Bunu biliyorum. Bunu bedenim biliyor. Önce sağ. Sonra sol. İçimden sayıyorum. Bir. İki. Üç. Üçte bırakmam lazım. Musluğun altından çekildim. Havayı kokladım, bedenime eğildim kokladım. Artık kokmuyordum sanırım. Ama ben bu kokuyu tanıyordum, çok eskiden beri.

Bir an incelen buharın içinde başka bir koku belirdi: Sabun, tıraş köpüğü ve ütülenmiş gömleklerin sert kola kokusu... Sonra o bakış... Uzun, ölçen, bir şey arayan o bakış. Hâlâ o bakış üstümdedir. O arayan bakış her zaman bir şey bulur. İnsan kendini ne kadar düzeltirse düzeltsin, o bakışın karşısında bir tarafı yine de kusurlu kalır. Bedenin üzerinde görünmeyen bir gölge, sesin içinde titreyen bir endişe, duruşun içindeki küçücük bir dağınıklık... Belki kimsenin fark etmeyeceği bir şey. Ama o bakış fark eder. Sessizce durur, bekler ve sonunda bulur.

Ve bulduğu o küçücük kusur, insanın bütünü olur.

Seni sevmeye layık bulmaz.

Sana dokunmaya.

Gariptir; dünyada daha kusurlusu var, bunu bilirim dahası görürüm: Başkalarının dağınıklığı, kırıklığı, hoyratlığını, kırışıklığı... Onlara bir şey olmaz. Onlarla konuşur, güler hatta onlara dokunur. Ama bana gelince... Seçilmiş biriyim ben; bunca kusurlu arasından seçilmiş ve dokunulmamaya ant içilmiş. İçimde sürekli dolaşan o ince huzursuzluk bir yerimde mutlaka fark edilmeyi bekleyen bir kusurun görülme ihtimalinden.

Musluđu kapattım. Suyun sesi bir anda kesilince banyoda tuhaf bir sessizlik kaldı. Duvarlardan ince ince su damlıyordu. Aynanın buğusu ağır ağır aşağı süzölüyordu. Aynaya doğru yaklaştım. Buharı avucumla sildim. Yüzüm yavaş yavaş ortaya çıktı. Bu bakış. Bana kimse öğretilmedi; benim olmayan bu gözlerden nasıl arınırım, kaç kere yıkamak temizler kendime bakışımı.